

Efter Strålebehandling

Den 22/9 var jeg en glad mand der kunne tage hjem til Ribe efter 27 strålebehandlinger. Jeg havde det godt, appetitten var ved at komme igen, men jeg var træt. Jeg besluttede mig til at holde fri ca. 1 mdr.

Jeg er stadig selvstændig erhvervsdrivende, og der skulle en beslutning til, for at jeg kunne holde mig væk fra virksomheden. Der er dyrt at være syg, når man har egen virksomhed. Forskellen mellem det jeg kunne få i sygedagpenge, og det en vikar skal have i løn er 10.000 kr. pr. mdr. Og min bankrådgiver havde let ved at få øje på kassekreditens vokseværk.

Jeg sørgede for at holde mig i gang ved at have en liste over ting, jeg ville have lavet ved mit hjem og fik dem alle krydset af. Det var en god genoptræning, jeg kunne hvile mig når jeg havde brug for det.

Jeg havde ikke nogen omkring mig, som kendte til strålebehandlings eftervirkninger. Jeg ringede til rigshospitalet og fik en snak med Helle Colatz og blev (beroliget) med, at trætheden godt kunne vare 1 år, og tak skal du have Helle.

Det kunne mit ellers gode forhold til min bankmand ikke holde til. Jeg "bankede i bordet" og besluttede mig til at starte arbejdet igen i starten af november. Det var også hårdt at komme i omdrejninger igen, det at forholde mig til en kalender igen, var noget jeg var kommet ud af træning med.

Efter at have været i gang ca. en uge, blev jeg lidt bange, svimmelhed og utilpashed var tiltagende, og jeg snakkede igen med Helle Colatz. Hun beroligede mig med, at det var meget normalt, at man fik disse symptomer 2,5 – 3 mdr. efter behandlingens ophør. Jeg fik binyrebarkhormon en kort tid. Men jeg trappede mig ud efter ca. 14 dage, jeg mener det hjalp mig gennem de værste bivirkninger.

Jeg tænker meget på om resultatet af denne behandling bliver ren succes. Generelt er jeg et meget positivt menneske og fyldt med optimisme, men jeg må indrømme, at det er spændende at skulle til København for at blive skannet den 16/12. Nu håber jeg at få et svar på om, det har nyttet noget. Jeg ved godt der skal gå ca. 6 mdr. inden man med sikkerhed kan sige om det er lykkedes.

Min nuværende tilstand er en anelse svimmelhed, som er til at leve med. Min tinnitus er blevet en anelse højere syntes jeg, den svarer til et køleskab, som køler på fuld tid. Tinnitus er mest aktiv når jeg er træt og stresset, efter indtagelse af alkohol, seksuel aktivitet og bilkørsel, jeg har en gl. diesel bil.

Indtil videre er jeg meget lykkelig for, at jeg har valgt strålebehandling. Den proces der har været med selv at tage ansvaret for, hvad der skulle ske med mig, giver mig en fornemmelse af at være herre i eget hus.

Jeg har læst nogle artikler i medlemsbladet, og jeg bliver vred over, at der er læger, som overbevisende fortæller, at man må se døden i møde, hvis man ikke straks bliver opereret. Jeg mener det er grov manipulation og uprofessionel vejledning.

Jeg mener også, det er Rigshospitalets opgave at formidle behandlingsmuligheder til speicallæger landet over. Min ørelæge kendte ikke til strålebehandlingen på Rigshospitalet for Ó år siden, så der må være informations mangel inden for sygehusvæsenet. Jeg vil gerne fortælle, hvad der yderligere sker med mig. Jeg er lige nu på vej til Rigshospitalet for den omtalte undersøgelse.

Uden AN-foreningen og dens aktiviteter havde jeg sandsynligvis haft hul i hovedet.

Kærlig hilsen fra Gunnar Stokbæk